

Στη σκιαγράφηση ενός σεναρίου μετάβασης σε εθνικό νόμισμα προχώρησε, για λογαριασμό της ΛΑ.Ε, ο **Κώστας Λαπαβίτσας**, ο οποίος είχε αναφερθεί ως υπεύθυνος προγράμματος του εν λόγω κόμματος. Αφού επανέλαβε την πάγια πλέον θέση της **ΛΑ.Ε.** ότι δεν «θέτει ζήτημα εξόδου» από την ΕΕ περιέγραψε μια σειρά ενεργειών για την διαδικασία μετάβασης.

Καταρχήν παραδέχθηκε, για πρώτη φορά επισήμως, ότι η ΛΑ.Ε θα προκρίνει **διεθνείς διαπραγματεύσεις με τους πιστωτές για την απομείωση του χρέους**, άρα το κόμμα του θεωρεί ότι οι όποιες κινήσεις για το χρέος θα είναι με την σύμφωνη γνώμη των πιστωτών. Δηλαδή μας είπε ούτε λίγο ούτε πολύ ότι αναγνωρίζουν το δημόσιο χρέος. Επίσης δήλωσε ότι η αρχική ισοτιμία του νέου νομίσματος με το ευρώ θα είναι ένα προς ένα και σε αυτή την ισοτιμία θα γίνει η μετατροπή καταθέσεων και δανείων στο νέο νόμισμα. Τέλος, ενώ αναφέρεται εκτενώς στην κρατικοποίηση τραπεζών και ΔΕΚΟ δεν αναφέρεται καθόλου στο θέμα **της κεντρικής τράπεζας**.

Ελπίζοντας ότι η ΛΑ.Ε έχει οριστικά αποφασίσει την προγραμματική θέση εξόδου από την ευρωζώνη, το πρώτο συμπέρασμα που προκύπτει αβίαστα είναι ότι το κόμμα αυτό **προκρίνει την έξοδο από το ευρώ και την παραμονή στην ΕΕ**.

Είναι απορίας άξιο πως άνθρωποι με ακαδημαϊκή και κοινοβουλευτική εμπειρία να αγνοούν ότι αυτό είναι ανέφικτο για την Ελλάδα ειδικά αν πρόκειται να ασκηθεί στοιχειώδης φιλολαϊκή πολιτική. Για παράδειγμα **βάσει του κοινοτικού δικαίου οποιαδήποτε κρατικοποίηση εντός ΕΕ ουσιαστικά απαγορεύεται**. Συνεπώς η οποία κίνηση κρατικοποίησης τραπεζών ή επιχειρήσεων, που προτείνει η ΛΑ.Ε., θα επιφέρει επιβολή προστίμων με αντικείμενο την υποτιθέμενη αλλοίωση του ανταγωνισμού. Επιπλέον οι μετοχές των Ελληνικών τραπεζών είναι ενεχυριασμένες στον ESM ο οποίος στο πλαίσιο της ΕΕ μπορεί να μπλοκάρει την οποία κίνηση κρατικοποίησης προσφεύγοντας στο Ευρωπαϊκό δικαστήριο.

Αντίθετα με τις επιδιώξεις της ΛΑ.Ε, το θέμα της αποδέσμευσης από την ΕΕ τίθεται από τα πράγματα. Ο Κ. Λαπαβίτσας και οι σύντροφοί του, φαίνεται να μη διδάχθηκαν τίποτα από την **εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ** που και εκείνος δεν έθετε θέμα ευρώ μέχρι που το έθεσαν οι δανειστές οδηγώντας στην τραγική κατάληξη του 3ου μνημονίου.

Αλλά υπάρχουν και άλλα. Ο Κ. Λαπαβίτσας μοιάζει να αγνοεί ότι στον παρόντα χρόνο η Τράπεζα της Ελλάδας αλλά και οι τέσσερις συστημικές τράπεζες, είναι τμήμα του ευρώ-συστήματος. Σε αυτό το πλαίσιο έχει σχηματισθεί μια υποχρέωση των εμπορικών τραπεζών προς την τράπεζα της Ελλάδας της τάξης των 130 δις.. .

Η Τράπεζα της Ελλάδας οφείλει με τη σειρά της το ισόποσο στην Ευρωπαϊκή κεντρική τράπεζα (ΕΚΤ). Είναι τα χρήματα του ΕΛΑ μαζί με κάποιες άλλες ενισχύσεις ρευστότητας από την ΕΚΤ. Σε περίπτωση εξόδου από το ευρώ τα χρήματα αυτά θα καταστούν απαιτητά από την ΕΚΤ. Θα πρέπει λοιπόν το Ελληνικό δημόσιο να χρεοκοπήσει την Τράπεζα της Ελλάδας περνώντας το ενεργητικό της σε νέα κεντρική τράπεζα, ώστε να αποφύγει την καταβολή αυτής της υποχρέωσης. Μόνο στην περίπτωση της μη

καταβολής οι κρατικοποιημένες Ελληνικές τράπεζες θα καταστούν κεφαλαιακά επαρκείς επιτρέποντας και διαγραφή χρεών για τις λαϊκές οικογένειες. Πως θα το πετύχει αυτό η ΛΑ.Ε στο πλαίσιο του **κοινοτικού δικαίου**; Η απάντηση είναι απλή: είναι αδύνατο.

Από τα παραπάνω η λογική του σχεδίου γίνεται προφανής. **Η θέση υπέρ της παραμονής στην ΕΕ, οδηγεί στην αποδοχή του χρέους, της συναινετικής απομείωσής του και γενικότερα την αποδοχή όλων των υποχρεώσεων του δημοσίου, όπως ο ΕΛΑ.** Αυτή η παραδοχή ακυρώνει τις όποιες θετικές επιπτώσεις από τη μετάβαση σε εθνικό νόμισμα.

Συνέπεια της ίδιας λογικής είναι η δήλωση ότι η αρχική ισοτιμία μετατροπής του νέου νομίσματος θα είναι 1:1 (ένα προς ένα). Εάν πρόκειται να αναγνωρίσεις δημόσιο χρέος 330 δις. και λοιπές υποχρεώσεις 130 δις. είναι προφανές ότι αν υποτιμήσεις το νέο νόμισμα τότε το δημόσιο χρέος θα καταστεί ανεξέλεγκτο. Σε αναμονή λοιπόν της συναινετικής διαγραφής χρέους η Ελλάδα θα προσπαθεί να αμυνθεί υπερασπιζόμενη μια μη βιώσιμη ισοτιμία. Είναι ένα σχέδιο που θυμίζει την εποχή που η Αργεντινή υπερασπιζόταν ισοτιμία 1:1 με το δολάριο οδηγώντας την οικονομία της στην κατάρρευση. Για την Ελλάδα σημαίνει ότι θα μπούμε σε μια περίοδο όπου οι δανειστές θα συζητάνε υποτίθεται για το χρέος ενώ η Ελλάδα θα στεγνώνει τα συναλλαγματικά της διαθέσιμα υπερασπιζόμενη το 1:1. Βέβαια ο Κ. Λαπαβίτσας αναφέρει ότι θα υπάρξει υποτίμηση του εθνικού νομίσματος στη συνέχεια, ελπίζοντας σε γρήγορη συμφωνία για το χρέος, όμως δεν φαίνεται να αντιλαμβάνεται τις καταστροφικές επιπτώσεις της υποτιμητικής προσδοκίας για τις συναλλαγές και την οικονομία γενικότερα. Δεν έχει ακούσει φαίνεται ότι οι υποτιμήσεις και οι ανασχηματισμοί δεν προαναγγέλλονται.

Δυστυχώς η εμμονή στην παραμονή στην ΕΕ οδηγεί το πρόγραμμα της ΛΑ.Ε όπως πρωτύτερα το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ σε καραμπινάτες αντιφάσεις που αποδυναμώνουν και τα οποία θετικά τους στοιχεία. Τι να προσφέρουν οι σαφείς αναφορές του Κ. Λαπαβίτσα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και υπέρ ενός ισχυρού κρατικού τομέα, όταν οι υπόλοιπες παραδοχές του προγράμματος τις ακυρώνουν στην πράξη. Άλλωστε το σχήμα παραμονή στην ΕΕ, αναγνώριση δημοσίου χρέους, εθνικό νόμισμα, συναινετική διαγραφή/ τακτοποίηση χρέους είναι πρόταση αντιδραστικών κύκλων και εντός ΕΕ, όπως έγινε γνωστό και κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων για το τρίτο μνημόνιο.

Κάποιος έλεγε ότι εκείνος που δε διδάσκεται από την ιστορία είναι καταδικασμένος να τη ξαναζήσει και η ΛΑ.Ε έδειξε από πολύ νωρίς ότι προτιμά να ξαναζήσει ένα «παραμύθι» τύπου ΣΥΡΙΖΑ από το να προσπαθήσει για τη **συγκρότηση ενός μετώπου ρήξης και αποδέσμευσης από την ΕΕ.**

Είναι καθήκον των δυνάμεων της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** να καλύψουν αυτό το πολιτικό κενό.

[Άρθρο στο euro2day.gr](http://euro2day.gr): [Λαπαβίτσας: Όλο το σχέδιο εξόδου από το ευρώ](#)